

ÉS NAP

A TALÁLT KUTYÁCSKA. (Lásd a 111. lapon.)

KÉT TÜZ KÖZÖTT.

— Elbeszélés. —

(VI. folytatás.)

ZZEL ismét csökkent Irénke reménye, hogy Berezit észre téríthesse. Busan ment be a házba, hogy az ebédet előkészítse, mert minden szomorúsága mellett sem feledkezett meg gazdaszszonyi kötelességeiről. Csakhogy most nem végezte oly örömmel és jókedvűen, mint azelőtt, mikor még oly vidáman ültek együtt hármacskán az asztalnál. Most a jó leányka szinte félt az ebéd idejétől, mert ekkor a két ellenség kénytelen volt találkozni s ez Irénkét roppant zavarba hozta, úgy hogy titkon sokszor fölsóhajtott: báresak haza térnének már szülei és elintéznék ezt a bajt, — míg másrészt ismét rettegett szülei hazatérésétől, mert mit fognak majd mondani e háboruskodáshoz?

Az ebéd azonban elkészült, a leves föl volt tálalva, asztalhoz kellett ülni. Berezi urfi minden haragja mellett is jó étvágygal birt, pontosan megjelent tehát az ebédnél. Elemér is visszatért sétájából s azon reménnyel lépett a szobába, hogy Irénkének talán már sikerült észretéríteni Berezit s ebéd fölött majd kibékülhetne; de csakhamar belátta, hogy csalódott, mert Berezi még durzásabb, haragosabb képpel ült az asztalnál, mint eddig s világért sem szólt volna egy árva szót sem. Ezt a kellemetlen állapotot Elemér nem bírta tovább kiállni s halk sóhajjal így szólt Irénkéhez:

— Ma délután irok szüleimnek, hogy haza megyek . . . tovább nem maradhatok itt.

— Majd beszélünk erről ebéd után, kedves Elemér, felelt Irénke. Nem kell sietned az elutazással . . . és nem is távozhatol, míg szüleim vissza nem térnek . . . hiszen el kell bucsuznod tőlük.

— Az igaz . . . de mégis . . . ha bevárom őket . . . mit mondok majd nekik?

Berezi e rövid beszélgetés alatt hol elsápadt, hol elvörösödött: jól érezte ő is, milyen furcsa dolog lesz az, ha szülei hazatérnek s őt ilyen háborúságban találják vendégükkel. Izgatottságában végig öntötte magát a mártással, fölügrott és kiszaladt a szobából.

Nem is lehetett többé egész nap látni Berezit. Bezárkózott szobájába s vacsorára sem jött elő, — Irénke és Elemér ketten ültek az asztalnál. Irénke szelíden szemrehányást tett Elemérnek, mért beszélt az ebédnél Berezi előtt haza-utazásáról; ez csak még jobban fölingerelte azt a bolondos, verekedő fiut.

— De hát tehetek én róla, édes Irénkém? felelt Elemér. Hiszen valóban nem tűrhetem ezt így tovább, hogy mint ellenség legyek rokonommal egy házban. Azt pedig csak nem kívánhatod, hogy én kezdjem meg a kibékülést, mikor Berezi sértett meg s hazugságnak mondta, amit beszéltem, holott a mit elmondtam, az mind ismeretes dolog, mindenki tudhatja, még az is, aki nem járt a fővárosban. És Berezi nemcsak hazugsággal vádolt, hanem még meg is ütött. Tehetek-e okosabbat, mint hogy haza utazom?

Irénke nagyot sóhajtott s nem tudott felelni; úgy érezte, hogy Elemérnek igaza van. És lefeküdtek harmadik este is ké-

békülés nélkül, Irénke szomorkodva, a két fiu haraggal szívében.

Irénke sokszor hallotta szüleitől és másoktól is, hogy ha valaki valami fontos dologra készül, vagy ha megharagudott, jól teszi, ha másnapra halasztja amit tenni akar s elébb alszik rá egyet; az éjjeli nyugalom rendesen meghozza a jó tanácsot. Irénke tehát mindamellett, hogy három nap mult el már haragban, mégis remélte, hogy Berezi talán végre kialuszsza boszuságát s lehet majd valahára okosan beszélni vele. Fájdalom, csakhamar tapasztalnia kellett, hogy a közmondások sem mondanak mindenkor igazat.

Harmadnap reggel Berezi nem jött ki szobájából a reggelihez, azt izente, hogy küldjék be neki a kávéját. Irénke megtette, azután arra szánta el magát, hogy maga is bemegy Berezihez és a szobában, hol senki sem lesheti meg őket, még egyszer kísérletet tesz, hogy észre térítse. Elvégezvén tehát holmi apró háztartási dolgait, benyitott Berezi szobájába. Berezi még föl sem volt öltözve, hanem ingujjban sétált föl s alá a szobában.

— No's, Berzikém, szól Irénke nyájasan, hogy aludtál ez éjjel? Rágondoltad-e magadat valami okosabbra, mint amit tegnap és tegnapelőtt tettél?

— Meghiszem azt, felelt Berezi. Gondoltam bizony okosat, csak hogy nem olyan formát, mint te hiszed. Tegnapig néha még gondoltam arra, hogy valamikor talán még kibékülök Elemérrel; de most már vége örökre . . . azt, amit tegnap az ebédnél mondott, el nem felejttem neki! Milyen csuffá lettem miatta! Egészen leöntöttem magamat . . . s ő persze,

képzelem, titkon nevetett, hogy engemet oly zavarba hozott. Mért mondta, hogy nem maradhat többé itt a házunkban? Ugy-é azért, hogy rám ijesszen, hogy én megijedjek apácska hazatérésétől s hamar kérjek tőle bocsánatot, mielőtt szüleink haza térnek! Dejszen, abból semmi sem lesz! Utazzék haza, nem bánom . . . jobb lett volna, ha nem is jön soha ide hozzánk. Nem is kell nekem többé ilyen nagyvárosi uracska, aki csak azért jön, hogy mindenféle meséssel bolonddá tartson minket.

Berezi urfi nagyot fújt e beszéd után s még folytatni akarta kifakadásait; Irénke azonban nem azért jött, hogy ily durczászkodó beszédeket hallgasson, hanem ellenkezőleg ő maga akart beszélni. Hogy tehát elnémitsa Berezit, egy jókora tepertős pogácsát, Berezi legkedvesebb csemegéjét, vett elő zsebéből s Berezi szájába dugta.

Berezi egészen meglepetve beleharapott és elhallgatott, hagyta, hogy Irénke beszéljen. Irénke pedig, mivel addig minden kísérletével megbukott, most egy kis cselet gondolt ki, olyan cselet, hogy szinleg egyetért Berezivel, épen úgy beszél, mint Berezi s épen ezzel győzi majd meg arról, mennyire nincs igaza; milyen fonákság egész magaviselete. Berezi majdnem elfelejtette rágni a szájában lévő pogácsát, mikor roppant meglepetésére hallotta, amit Irénke beszélni kezdett.

— Igazad van, Berzikém, tökéletesen igazad van, szól a leányka. Megvallom, eleinte azt hittem, hogy Elemérnek van igaza, de most már látom, hogy tévedtem. Nem is tudom, minek jött ide

hozzánk, hogy megzavarja békés életünket. Ha már itt van, legalább ne boszantana olyan haszontalan beszédekkel. Azt mondja, hogy látott sokkal szebb dolgokat, mint amit itt nálunk láthatni; és azt kívánja, hogy mi elhigyük . . . no persze! már mért himők el, ha magunk nem látunk? Azt mondja, hogy menjünk oda, megláthatjuk; igen ám, de mi csak azért sem megyünk oda, nem is fogjuk látni és így nem is hisszük el soha sem. Ugy-é nem?

Berczi kezdte észrevenni, hogy Irénke tulajdonképen nem komolyan beszél, ha-

nem olyan bolondságokat mond, aminőket ő, Berczi, szokott mondani. Közbe is akart szólani, de szerencsétlenségére szája egészen tele volt a pogácsával, nem tudott beszélni: Irénke pedig így folytatá:

— De most már nem is az a fő dolog, hogy igaz-é vagy sem, amit Elemér beszélt, hanem az, hogy a viaskodásban ő volt a győztes. Ugy-é? Te kezdted a verekedést; te sértetted meg, de az nem tesz semmit. Te Berczi vagy, ő pedig Elemér, és ebből világos, hogy nem neked kell botcsánatot kérned. (Folytatása következik.)

HOL ÉS HOGY TEREM A »KIS LAP.«

III. Könyvkiadó hivatal. — Az intézeti nyomda-műhely külseje. — Az elszállító műhely (expeditio.) — Nyomdai iroda.

(Képpel a 104—105. lapokon.)

ELSŐ képünk mutatja a könyvkiadó hivatalt, Könyvvvel tele látsz itt minden állványt, polezot, kis asztalt. De itt csak az intézetnek kiadványait kaphatod: Tudományos munkát, regényt s bekötve a »Kis Lapot«.

A második rajzon látod a szállító műhelyet. Az izmos legénység hordja a nagy papir-terheket. S míg a leányok negyed- s nyolczadrét hajtják az íveket, Azalatt a felügyelő rendezi a czimeket.

Innen roppant esomagokban, rakva kasba kosárba, A számtalan hírlap-példány így kerül a postára. A szállító műhely népe csak is éjjel dolgozik, Reggel van az éjszakája és csak délben aluszik.

Rajzainknak harmadika, alantabb az első kép: Voltaképeni nyomdánknek ábrázolja külsejét. Roppant terem, emeletes, üvegéből a teteje, Ezen által ömlik dúsán a világosság bele.

A negyedik rajz mutatja a nyomdai irodát. Főnöke a nyomtatandó muukákat itt veszi át. Közél a mellékszobában correcterok javítják A fontosabb művekben a zavaró sajtó-hibát.

A LÁTHATATLAN KÉZ. (Lásd a 110. lapon.)

FERKÓ ÉS A KÖSZIKLA.

— Mese. —

sorgott az izzadság Ferkó homlokáról, amint nehéz csákányával a kemény követ tördelte. Szegény munkás fiu volt s társaival kint dolgozott a hegyek közt; követ fejtettek a szikla oldalából, aztán jöttek szekerek s vitték a követ a városba, hol házakat építettek belőle. Nehéz munka volt ez és Ferkó, midőn egyszer néhány perczre megpihent s fáradtan ledőlt egy kőrakásra, sohajtva így szólt magában :

— Milyen jó volna, ha nem kellene ilyen nehéz munkát végezni! Ha élhetnék kényelmesen, volna mindig szép új ruhám, puha ágyam, milyen boldog volnék!

Ekkor egy finom, édes csöngésű tündéri hang megszólalt mellette :

— Legyen úgy, amint kívánod.

És a szegény kővágó fiu egyszerre úgy érzé, hogy nincs többé a hegyek közt, hanem fényesen butorozott szobában. Puha pamlagon feküdt, előtte az asztal tele mindenféle drága csemegékkel. Meg volt minden, amit Ferkó kívánt. És úgy látzott neki, mintha már rég így volna; étvágya nem volt, hozzá sem nyult a jó ételekhez. Gondolkozott, mit tegyen, de nem volt épenséggel semmi dolga. Rettenetesen unatkozott. Fölkelt s amint az ablakhoz ért, látta, hogy az utcán épen arra lovagol a királyfi s utána fényes öltözetű nagy urak, kik mindnyájan lesték a királyfi parancsát. — Ferkó elégedetlenül dörmögé :

— Mit ér, hogy gazdag vagyok, van pompás ruhám s nem kell dolgoznom?

Csak úgy lehet az ember boldog, ha hatalmas, ha parancsolhat s minden megtörténik, amit akar. Ha királyfi volnék, akkor aztán igazán boldog volnék!

Ismét hallatszott az a titkos tündéri hang :

— Legyen, amint kívánod!

És Ferkó egy pillanat mulva már nem volt a szobában, hanem még pompásabb, aranyos bársony ruhába öltözve, gyönyörű paripán lovagolt kint, utána pedig fényes öltözékű urak vágtattak, lesve Ferkó parancsait. Kilovagoltak a ligetbe. Meleg nyári idő volt, az ut nagyon poros, a nap roppant forrón sütött s Ferkóról, ámbár királyfi volt, szinte szakadt az izzadság. Ezt pedig semmiképp sem találta mulatságos dolognak.

— Ez már mégis boszantó! dörmögé boszusan. Hát mért vagyok királyfi, ha úgy kell tünnöm a nap forróságát, mint akármelyik szegény napszámosnak? És nem parancsolhatom, hogy ne süssön oly forrón! A nap a leghatalmasabb a világon, ő van mindenek fölött. Igazán csak akkor lehetnék boldog, há én magam volnék a fényes ragyogó nap!

— Legyen, amint kívánod, szólt ismét az a titkos hang.

És Ferkó rögtön úgy érzé, hogy nincs többé emberi alakja, hanem fönt, fönt a magasban lebeg mint ragyogó, tündöklő nap. Bevilágította az eget, a földet, sütött oly forrón, hogy az emberek a földön ájuldoztak, minden növény kiaszott, a folyók, tavak kiapadtak, — nagy volt a szomorúság, még a királyok is sirtak és kétségbeestek; de ez tetszett neki, mert ime, most már csakugyan ő a leghatalmasabb.

Egyszere azonban valami furcsa dolog történt, egy nagy sűrű felhő jött csöndesen lebegve s a föld és a nap között helyezte el magát. A nap sugarai nem hatottak le többé a földre, a felhőből jótékony eső hullott a mezőkre, a patakok megteltek, a növények fölüdültek, öröm volt ismét a földön.

— Ez már mégis rettenetes, kiáltá a nap, vagyis a mi Ferkó barátunk. Hát ez a hitvány felhő dacolni mer és én nem bírok vele! Tehát a felhő hatalmasabb, mint én! Bár csak én is olyan esőfelhő lehetnék! Akkor aztán boldog volnék!

— Jól van, légy tehát esőfelhő! szólt megint az a titkos hang.

És Ferkó a fényes nap alakja helyett azonnal egy roppant nagy felhő alakját kapta. Örült is a változásnak és rögtön hatalmas esőt bocsátott le a földre, mindig jobban-jobban, úgy hogy lent az emberek már meg is sokalták; de a felhőből csak zuhogott folyvást az eső, míg végre a folyók rettenetesen megáradtak, megszire elborították az egész vidéket és iszonyu pusztítást vittek végbe. Mindent elsodort a szörnyű árvíz; embereket, állatokat, egész házakat, — semmi sem bírt megállani előtte, csupán egy hatalmas kőszikla, mely éppen a folyó közepén állott s melyen megtört a hullámok ereje. Láttá ezt a felhő és boszusan gondola:

— Ime, ez a kőszikla hatalmasabb mint én. Csak úgy lehetnék boldog, ha ilyen kőszikla volnék.

— Legyen kívánságod szerint! szólt ismét a titkos hang.

És egy pillanat múlva Ferkó esőfelhőből hatalmas kősziklává változott, mely büszkén dacolt mindennel. Szél, vihar, eső,

villám hasztalan ostromolta, a kősziklát, megingatni egyik sem volt képes. Most már tehát igazán úgy látszott, hogy legerősebb, leghatalmasabb mindenek közt a világon.

Egyszerre azonban sajátságos kopogás hallatszott a szikla tövéből. Kora reggeltől késő estig tartott s szinte visszhangzott tőle az egész vidék. És a szikla csakhamar észrevette, mit jelent ez a kopogás.

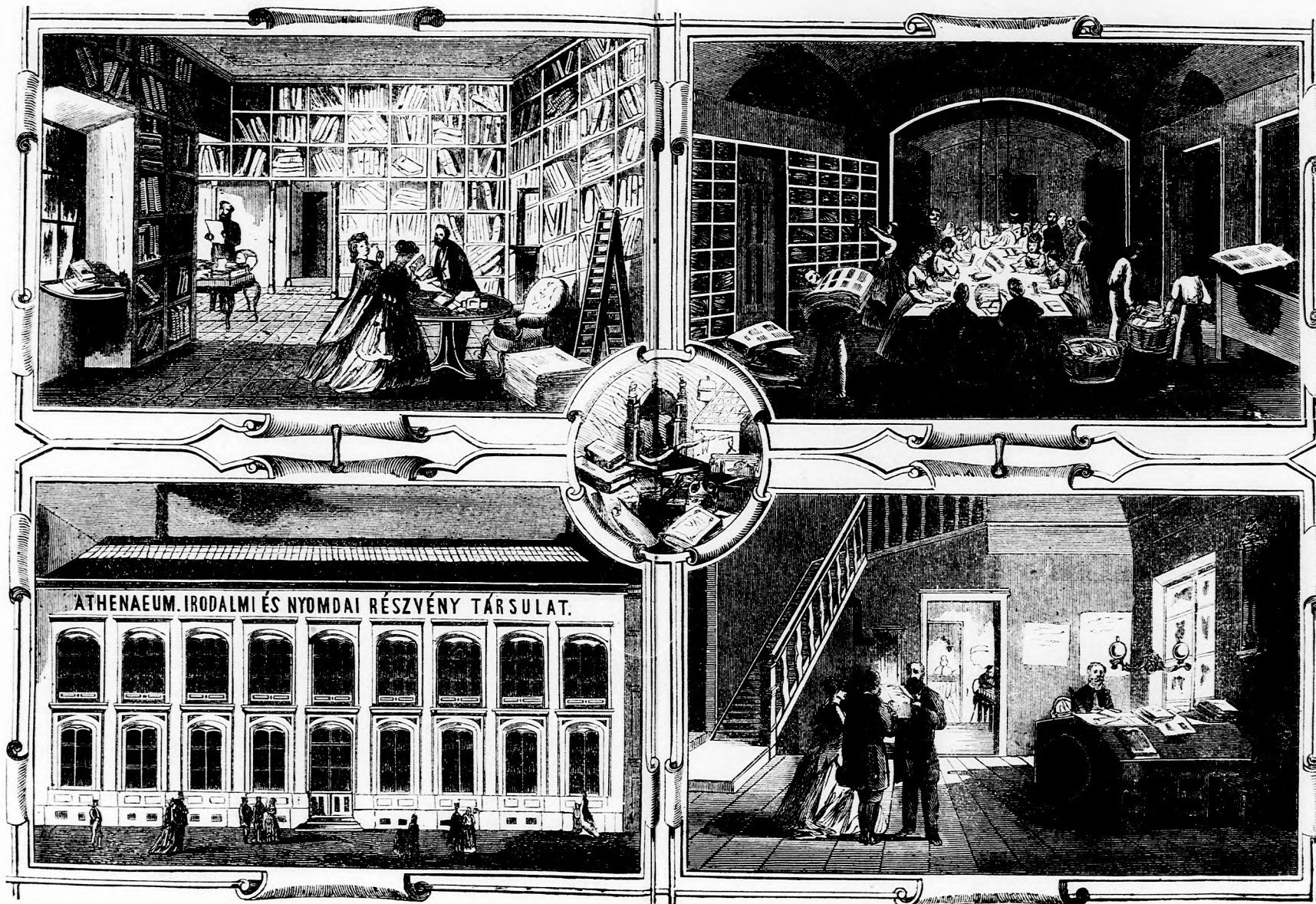
— Jaj nekem, végem van! sohajtá. Azt hittem, én vagyok leghatalmasabb a világon, de ime, emberek jöttek, kővágók, kik csákányokkal, furókkal, lőporral szétrepesztének, apró darabokra tördelnek behordanak a városba és ott házat építenek belőlem! Egyszerű szegény emberek, de munkájok által hatalmasok. És boldogok is, mert végzett munkájok után nyugodt lélekkel pihennek. Oh, bár ismét ember lehetnék, habár csak szegény kővágó legény is.

— Jól van, szólt ismét az a titkos hang, teljesedjék ez a kívánságod is; de tudd meg, hogy ez az utolsó.

És Ferkó a sziklából megint emberré lett és . . . és ez az egy csakugyan igaz is volt, mert — e pillanatban Ferkó fölébredt s észrevette, hogy ugyancsak furcsa dolgokat álmodott összevissza, mialatt a kemény kőrákason szundikált.

Főlkapta csákányát és a többi munkásokhoz sietve, szaporán dolgozott tovább, ezalatt pedig ilyenformát gondolt:

— Dejszen, nem kell nekem se gazdagság, se hatalom, ha nem jár vele megelégedés. Boldog lehetek én szerény sorsban is, ha becsülettel végzett munkám után nyugodt lelkiismerettel megpihenhetek.

HOL ÉS HOGY TEREM A »KIS LAP«. (Lásd a 101. lapon.)

Könyvkiadó hivatal.
Az intézeti nyomda-műhely külseje.

Az elszállítási műhely (expeditio.)
Nyomdai iroda.

NARCZISZ,

vagy

Tizenhét év a vadak országában.

(Képekkel a 108. és 109. lapokon.)

KI VOLT Narczisz? Egy kis francia fiu, egy szegény eszmadia fia, ki tengerparti városban élvén szüleivel, nagy kedvet kapott, hogy tengerész legyen. Atyja engedélyével be is állott a »Szent-Pál« nevű tengeri hajóra matróz-fiúnak és épen tizenkét éves volt, midőn a hajóval utnak indult messzire a tengeren tuli országokba. Ez már jó régecskén történt, körülbelül husz esztendővel ezelőtt; de Narczisz csa! két évvel ezelőtt, 1875. tavaszán került ismét haza. Ami ez idő alatt vele történt, azt akarom most elmondani s e kis történet annál érdekesebb, mert nem mese ám, hanem igazán megtörtént.

A kis Narczisz tehát, mint mondtam, a »Szent Pál« nevű hajón mint matróz-fiúcska utnak indult. A hajó Ausztráliába indult, de mielőtt odament volna, kikötött Khinában és itt sok szegény munkás embert vett föl, hogy azokat is Ausztráliába vigye. Azonban a »Szent-Pál« nem jutott el céljához. Rettenetes vihar érte utól a tengeren, sokáig hányta s vetette és végre egy sziklaszigetre dobta, honnan többé nem lehetett kimozdítani.

A kis szikla-szigettől nem messzire nagyobb szigetek is látszóttak, a hajó kapitánya tehát tengerészeivel együtt három csónakban átevezett e szigetekre, míg a kis Narczisz a munkásokkal ott maradt a sziklaszigeten. De nem sokára visszatért hozzájuk a kapitány is a matrózokkal, mert ama nagyobb szigetekre veszedelmes vad

emberek laktak s megtámadták a szerencsétlen hajósokat.

Visszaérkezvén a kis szikla-szigetre, a kapitány tanácsot tartott embereivel, mitévők legyenek? Három csónakjuk volt. E három csónakban elértek maguk a tengerészek, de a többi utas nem. A kapitány tehát titkon összebeszélt embereivel, hogy éjjel a hajóból, mely összetörve ott hevert a szikla szélén, kihordanak eleséget a csónakokba s mikor a többiek alusznak, ők majd elszöknek, remélve, hogy eljutnak olyan szárazföldre, a hol biztos menedéket találnak. Még a kis Narcziszt sem akarták magukkal vinni, mert ugy okoskodtak, hogy az ilyen gyöngé fiu csak terhökre lesz a veszedelmes utazásban, midőn törékeny kis sajkákon kell majd küzdeniök a tengerrel.

A kis Narczisz azonban, mintha sejtette volna, mire készülnek a lelketlen emberek, nem tudott aludni ez éjjel s ott járkált a csónakok közelében. A kapitány végre is megsajnálta s mikor aztán nagy csöndben eltávozott embereivel a kis szigetről, egyik csónakba bevétette a fiut is. A többi utasokat, kik a kopár szigeten aludtak, ott hagyta s azok mindnyájan el is veszték.

A három csónakban levők nagy erőfeszítéssel eveztek, több napon és éjen át. Eleségük elég volt, de viz nem volt s a szomjuság szörnyen gyötörte őket. Több napi evezés után egy nagy szárazföldet pillantottak meg. Ez még nem volt Ausztrália, ahova eljutni iparkodtak, de mégis kikötöttek a parton, hogy ivóvizet keresenek. A parthoz közel nem találtak forrást, beljebb kellett menni s amint előre

hatoltak, észrevették, hogy itt is vad emberek laknak. Igyekeztek tehát mielőbb visszajutni csónakjaikba. Találtak egy forrást, tele merítették a magukkal hozott edényeket és siettek vissza a partra; amyira siettek, hogy szegény kis Narcisz, ki már egészen el volt gyöngülve, nem bírta őket követni. A kapitány és emberei eljutottak a csónakhoz, beültek és rögtön tovább eveztek, nem törődve többé a kis fiúval, kit ott hagytak a vadak között. El is jutottak szerencsésen egy kikötő városba s aztán nem volt többé semmi bajuk; de arról szépen hallgattak, hogy a kis Narciszt hogy hagyták el. Nem gondolt többé senki a kis fiúra; otthon szülei is azt hitték, hogy elveszett a tengerben s megsiratták mint hallottat.

Lássuk már most, mi történt a kis fiúval?

Mikor a kapitány és emberei oly sietve mentek a csónakok felé, Narcisz egy ideig iparkodott utánuk menni; de nem sokára egészen elhagyta ereje s ájultan összerogyott. Midőn felébredt, egy csapat vad embert látott maga körül, — szerencséjére azonban e vadak nem voltak a kegyetlen emberevők közül valók, hanem jámbor, jószívű emberek. Amint a fehér arcú idegen fiút megtalálták, csöndesen bevárták, míg fölébred s aztán beszéltek hozzá, hanem persze Narcisz egy szót sem értett az idegen beszédből és megfordítva az ő beszédét sem értették amazok. Jelek által iparkodtak tehát egymással beszélni. A vadak adtak jóízű édes gyümölcsöt Narcisznak, azután, látván gyöngeségét, egy izmos férfi ölébe vette s így vitték el magukkal lakóhelyükre.

Tizenhét esztendeig élt Narcisz itt a vadak társaságában és csak véletlen szerencsének köszöntette, hogy ismét visszajutott a mivelt emberek közé. 1875. tavaszán ugyanis egy hajó épen ama hely közelében vetett horgonyt s több matróz kiszállt a partra, hogy ivó vizet merítsenek a hordókba. E matrózok meglepetve vették észre, hogy a körükbe gyűlt kíváncsi vad emberek között van egy férfi, akinek fehér bőre van, nem olyan barnás fekete, mint a többieknek. Visszatérve a hajóra, elmondták ezt kapitányuknak, a kapitány pedig rögtön elhatározta, hogy megszabadítja a fehér embert a vadak közül.

Csónakba ült tehát maga több fegyveres emberrel s vitt magával különféle apróságot, csecsebecsét, amit a vad emberek szeretnek. Kiérvén a partra, az ajándékokat szétosztotta a vadak között, kik ennek nagyon megörültek tánczolván, ugrálván fejezték ki örömlükét. Velük tánczolt az a fehér bőrű ember is, ki általában mindenben olyan volt, mint a többi vadak, az ő nyelvükön beszélt s nem értette, ha a hajósok beszéltek hozzá.

A hajós kapitány szép szerivel csábítgatva rábírta a fehér vad embert, hogy üljön a csónakba. Mikor bent volt, hirtelen beugrott a kapitány is a maga embereivel s gyorsan elevezett a parttól.

A parton levő vad emberek, mikor látták, hogy társukat elviszik, roppant siránkozásra fakadtak; de a fehér vad ember is dühöngni kezdett, ki akart ugrani a csónakból és visszatérni társaihoz. Csak nagy erőfeszítéssel bírta három matróz lefogni. Végre eljutottak a hajóhoz és föl-

vitték a foglyot is. — Bizonyosan kitalál-
tátok, hogy ez a fehér vad ember a haj-
dani kis Narcisz volt.

A hajón mindenekelőtt ruhát adtak
reá, mert mint a többi vadak, Narcisz
is meztelenül
járt; testét a
nap megbarni-
totta s bőrére,
mint e vad né-
peknél szokás,
mindenféle tar-
ka figurák vol-
tak valami he-
gyes, tüfelé esz-
köszel kiszur-
kálva. Eleinte
nem akarta ma-
gán megtűrni a
ruhát s ha szól-
tak hozzá, érthe-
tetlen nyelven
felelt, de csak
keveset s aztán
elvonult vala-
mely zugocska-
ba s ott busan
üldögélt.

A hajó kapi-
tánya minden-
féle nyelveken
szólitgatta s
észrevette, hogy
ha francziául
szól, akkor a szerencsétlen ember figyelni
kezd, mintha értené. És csakugyan! Las-
san-lassan Narcisz kezdte visszanyerni
anyanyelvét, eszébe jutottak a szavak, me-
lyek a vadak közt töltött tizenhét év alatt

egészen kiveszni látszottak emlékezetéből
és végre tudott ismét beszélni. Eleinte
nagyon nehezen ment a beszéd, minduntá-
lan a vadak szavait használta, de végre
aztán el tudta mondani, mi történt vele.

Kezdetben,
mikor a vadak
megtalálták őt
s magukkal vit-
ték, nagyon sze-
rencsétlennek
érezte magát.
A vadak jól
bántak ugyan
vele, de ő min-
dig csak szülei-
re gondolt és
sokat sirt. Me-
nekülésre nem
gondolhatott,
mert kis fiu lé-
tére hogy mer-
hetett volna
egymaga ten-
gerre szállani
olyan gyöngé,
rosz csónak-
ban, aminőket
e vadak birtak.
Hajók gyakran
jöttek a part-
hoz és a hajók-
ról európai em-
berek ki is

szálltak a partra, hogy ivó vizet merit-
senek vagy a vadaktól friss húst vegye-
nek, amiért apró csecsebecsétet vagy fegy-
vereket, késeket adtak cserébe. Narcisz
azonban soha sem juthatott az európai

NARCISZ TÁRSAI.

emberek közelébe, mert ilyenkor őt mindig elvitték a vadak beljebb az erdőbe, hogy az idegenek ne is láthassák.

Lassan-lassan egészen beleszokott új helyzetébe s a mint nagyobb és idősebb lett, mindinkább elfelejtette anyanyelvét; végre már csak mint valami homályos álomra emlékezett arra, hogy ő valaha más-hol is élt, maga sem hitte többé. Egészen olyan vad ember lett, mint a többiek s boldog is volt közöttük. Nem is sejtette hány esztendő múlt azóta, hogy e vadak közé jutott. Csak azt tudta, hogy nagyon, nagyon régen volt; igen öreg embernek hitte magát s ugyancsakbámult, mikor megtudta, hogy mindössze harmincz éves, hogy még fiatal ember s hogy még szülei is élnek.

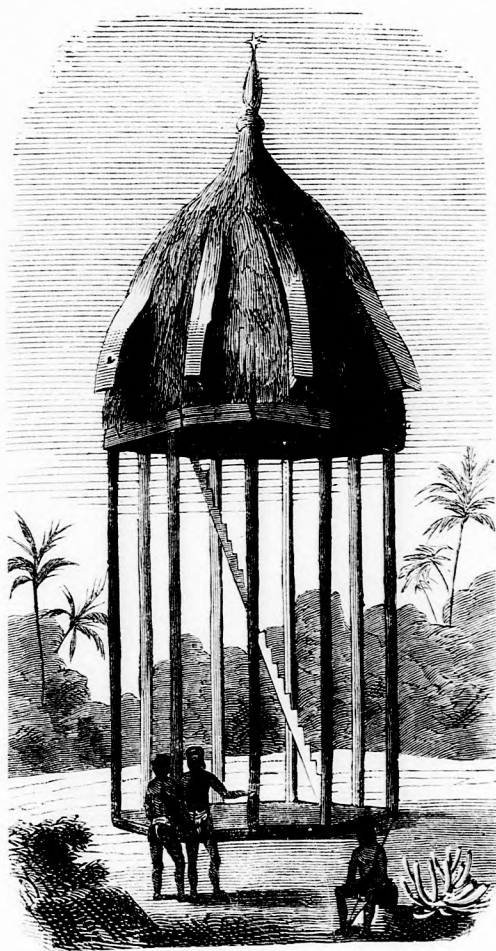
A vadak, akik közt élt, a Makadama törzsből valók s igen jámbor, tudatlan emberek. Istenről, vallásról sem tudnak, nincs sem királyuk, sem főnökük, mindenki egyenlő szomszéd-

jaival. A földet nem mivelik, hanem vadászatzból, halászatból élnek s az esős téli időre magas póznák tetejére épített éléskamrába tesznek el holmi enni valót. Fegyverük lándsza és nyíl, melyet az európai

hajósoktól kapott késekkel készítenek; akinek ilyen kése van, az gazdag ember, mert faraghat mindenfélét s még kunyhóját is eziféltre csinálhatja, sőt esónakot is kiváj egy-egy vastagabb fatörzsből, amihez persze nagy türelem kívántatik. Narcisz maga is, mint mondá, két ilyen esónakot készített. Tüzet, mint minden vadnép, könnyen tudnak gyújtani két száraz fadarab egymáshoz dörzsölése által. Pompásan tudnak uszni s a fára oly ügyesen felmásznak, mint a macska.

Narcisz eleinte visszakivánczozott

az ő vad barátai közé s jó ideig tartott, míg ismét beleszokott a mivelt emberek életmódjába.

A VADAK ÉLÉS KAMRÁJA.

A LÁTHATATLAN KÉZ.

(Képpel a 101. lapon.)

SZEGÉNY asszony, szegény anya:
 Volt egy kedves, kicsiny fia:
 Ez volt egyetlen magzatja —
 Ah, a halál elragadta.

Ki pótolja kicsiny dedét?
 Mi enyhíti szíve sebét?
 A jótettek gyakorlása
 Lett szíve vigasztalása.

Sötét éjjel, zivatarban,
 Esőben és hó-viharban
 Az utcákat titkon járja,
 Karján a teli kosárka.

S a hol bút lát ablakon át:
 Fölkeresi mind a tanyát;
 Meleg czipőt és harisnyát
 Csusztat gyorsan az ajtón át.

Ki sem hallja könnyü léptét;
 Amint jött, elillan ismét.
 S míg keresik: már az alatt
 Hóban-fagyban tovább haladt.

Vigasztalás czélja végett
 Fölkeresi az inséget.
 Áldás mindenik lépése,
 Enyhítés az enyhülése.

A KIS DALNOK.

(Képpel a 112. lapon.)

AZ BIZONY régen volt, sok száz eszten-
 dővel ezelőtt, hogy szép hangu dal-
 nokok, lantot pöngetve bejárták az
 országot egyik végétől a másikig s dalol-
 gattak az emberek nagy gyönyörűségére.
 Abban a régi időben még nem tudták az
 emberek, mi az a hangverseny: zenekaruk
 sem igen volt, de még a zongorának sem
 volt hirtelen sem s aki szerette a zenét hall-
 gatni, ugyancsak sokáig várhatott néha,
 míg valahol hozzájutott.

Ezen időben éltek azonban a dalno-
 kok, s ezek voltak az emberek vigasztalói,
 mulattatói. Többnyire fiatal emberek vol-
 tak a dalnokok, kik szépen tudtak dalolni.
 hozzá a lanton játszani s maguk készítet-
 ték dalaikat is, úgy hogy aki különösen
 ügyes volt, annak hirtelen messze földön el-
 terjedt. Voltak dalnokok, akik még öreg
 korukban is folytatták mesterségüket és
 voltak egészen fiatal gyermekek is, kiknek
 nagy tehetségük volt zenére, dalra.

A dalnok ritkán volt sokáig egy hely-
 ben. Mint a madár, folyton erre-arra járt.
 persze gyalog, mert akkor nem volt még
 vasut, sem postakocsi, lóra pedig a dal-
 noknak nem volt pénze. Neki indult tehát
 a világnak s ment hegyen, völgyön kereszt-
 tül s bekalandozta az egész országot, nem
 bántotta soha senki, sőt mindenujtt szíve-
 sen látták és jól tartották szép dalaiért.

Ha egy-egy hatalmas várat pillantott
 meg a dalnok, fölment a meredek hegyol-
 dalon, megállt a vár ablakai alatt s elda-
 lolta legszebb dalait. Főnt pedig a hatal-
 mas várur és családja ugyancsak örömmel
 hallgatták s főleg a kis várkisasszony
 elhallgatta volna akár estig is. De mikor
 már elég volt a nótából, a vár ura leküldte
 szolgáját s fölhivatta a dalnokot, hogy pi-
 henjen meg a vár kényelmes szobáiban s
 oltsa szomját jó gyümölcsevel, üdítő ita-
 lokkal. Itt a rajzon látjuk, hogy a hatal-
 mas vár urának kis leánykája maga ki-
 nálja jóféle csemegével a kis dalnokot, kit
 e nagy szívesség szinte zavarba ejt, úgy
 hogy alig mer föltekinteni. Lassan-lassan
 azonban majd neki bátorodik, leül és meg-
 pihen, aztán el is beszél honnan jött és
 mi a neve.

Sokszor napokig, sőt hetekig is ma-
 gánál tartotta az ilyen hatalmas várur a
 dalnokot, ki játékával, dalával fölvidította
 a zord várat. És mikor végre a dalnok is-
 mét utra kelt, gazdag ajándékokat kapott
 emlékül és jutalomul.

A TALÁLT KUTYÁCSKA.

(Képpel a czimlapon.)

ISTEN adta kis kutyája!
 Rontó Pali ott találta
 A sétatér padja mellett.
 Soha ekkora keservet!
 Ott nyöszörgött, vonítgatott
 A kicsinyke elhagyatott
 Sokan mentek el mellette
 Senki azért föl nem vette.
 Hja, hideg volt s az emberek
 Kis ebbel nem törődhetnek.
 Verébfogni épen arra
 Járt a vásott Rontó Palya.
 Hogy meglátta így kiálta:
 »Nini, egy kicsiny kutyácska!
 Megér vagy három picyulkát —
 El is adom a kis kutyát!
 Mari néni arra ment el.
 Pali így szólt tisztelettel:
 »Im egy olesó kis kutyácska,
 Három piczulka az ára.
 Ha sok, kevésbbel beérem,
 Csak vegye meg nagysád, kérem!
 Meg is vette, el is hozta
 És nekünk ajándékozta.
 S az árára tekintettel:
 »Piczulkának« neveztük el.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

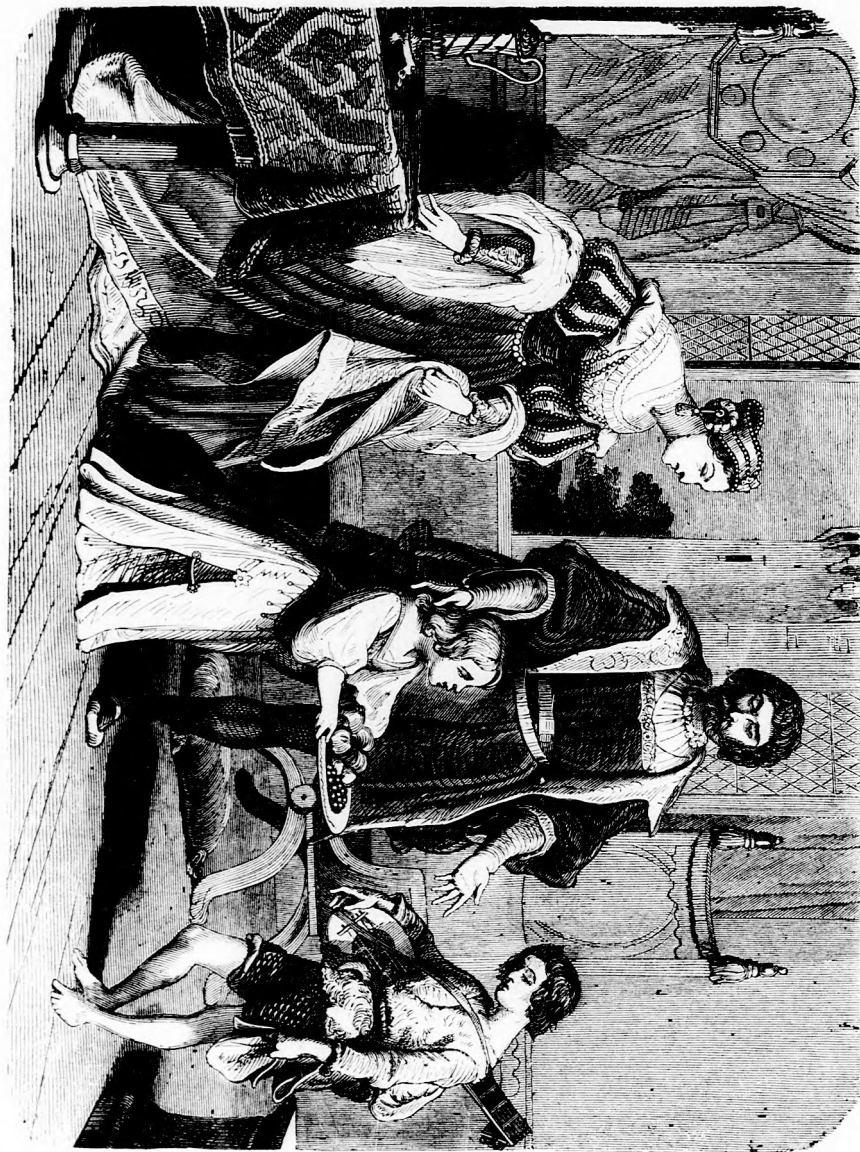
»A KIS LAP« XII. köt. 4-ik szá-
 mában közölt képrejtvény megfejtése:

„Kulacs.“

Helyesen fejtették meg: Sturm Teréz, Irma és Gábor, Balogh Kornél, Fest Lajos, Lasober Irma, Lágler Kata, Dévényi Gábris, Kruplanicz Lajka, Szeréna és Aranka, Zinsenheim Ilon és Teréz, Singer Adél, Suli László, Fejős Dezső, Festetics Marcsa és Géza, Farkas Szeréna, Szeghő Erzsike, Singer Janka, Petruzsálek Julcsa és Anna, Kotona Linda, Lenke és Lajos, Pintér István, Hartenstein Paula, Mihály Jenő, Pick Malvin és Ida, Dienes Gábor és Károly, Zsarkó Stanczi, Emich Gusztáv, Gabányi Aranka, Arnold Olga és Józsi, Nécsey Pista, Epstein Gyula,

Hóbor Kálmán, Rohonczy Lajos, Obetko Lujza és Dezső, ifj. Macher Ernő, Bódi Irma és Lajos, Majláth Gusztáv, Degré Miklós és Andor, Bakos Ambrus és Tibor, Miklós Aladár, Turcsányi Elemér, Boros Ilona, Würtzler Lajos, Buday Emma, Réczy Janka, ifj. Boeskár Ambrus, Hufnagl János, Balogh Feri, Szalay József, Révy Irma, Szentiványi Ferencz, Szlavky Jolán, Irma és Zoltán, Hellébronth Laura, Zubcsék Marcsa, Rupp László, Buchvald Béla s Lipót, Okolicsányi László, Boday Dezső, Mihailovics M., Hegedüs Irma, Siposs Anna, Pekár Jolán, Torossy Olíva, Ivanovics Sándor, Seidner Ármán, Gyeörgy Magda, Bernát Szeréna, Lajos és István, Luksites Etelka, Pottyondy Margit és Ilon, Bolemán Emma, Pöll Berta, Háasz Malvin, Véghő Gabriella, (talán Véghső?) Fekete Madelaine, Csathó Sárka, Thomka Béla, Török Kálmán, Jeszenszky Matild, Schwimmer Ármán, Jokly Irma és Jenni, Weber Gusztáv, Messinger Jenni és Zsiga, Deutsch Teréz és Gizella, Ujváry Irma, Mocs Laura, (saját kezéd írása e levél?) Szongott Vetti, Rothschild Linka és Lujza, Kardos Zsuzsika, Szabó Ödön, Frank Albert és Mór, Siposs István, Koller Ilonka, Záhorszky Irén és Margit, Bánffy Gizella, Kunstadt Jakab és Majer, Hirschbein László, Korom Mari, Fischer Lajos, Vollák Janka és Adél, Riesz Elek, Majláth Antonia, Jehn Győző, Fuchs Berta, Okolicsányi Margit és Erzsike, Kalenda Gabriella, Rasovszky Matild, Görgey Vilma, Sártory Mária és Szidonia, Ketney Jenő, Hofbauer Jánoska, Szabó Jenő, Munk Kornélia, Ödön és Lajos, Kohány Zoltán, Mály István, Szalacsi Mariska, Dienes Lenke, Barok Mari, Auber Mili és Nina (a levelet ki írta?), Frantz Piroška, Etelka és Gyula, Kimmel Berta, Návay Iván, ifj. Kempelen Géza és Béla, Kárik Sándor, Ludvig Lujza, Bauholzer Irén, Fortser Gizella és Laci, Boronkay László, Herbert Ferencz, Orosz Berta, Papp Imre, Soltz Gizella és Berta, Borbély Tinka és Mari, Horváth Gizella, Frankel József, Rosos Zoltán és Elemér, Szakáll Hermína, Márton Kálmán, Dégner Mari, Nehrebeczky Ilona, Weinberger Gizella, Havranek Ida, Lőrinczy Janka, és Aranka, Kaiser Karolin, Baka Sándor, Klein Matild, Reteil Etelka, Szentiványi Józsi és Tonesi, Lehoczky Margit és Ferencz Grün Ilona, Ullmann Ragina és Kohn Lotti, Burián Ilonka, Veisz Márton, Szathmáry Irén, Kiss Irma, Hoffman Riza, Pollátsek Samuel, Vojnits Béla, Karfunkel Károly, Schwarz Kálmán, Henger Béla, Veisz Fridi, Hofmeister Oszkár, Nerolda K., Littmann Irma, Helén és Mari, Pollatsek Hugo, Ruz Gusztáv.

A »KIS LAP« XII. köt. 2-ik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldte: Vojnits Béla.

A KIS DALNOK. (Lásd a 110. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
 Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.